

ANDÍLEK

ROMAN HORŇÁK

SILNÝ DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH NA MOTIVY SKUTEČNÝCH UDÁLOSTÍ

ANDÍLEK

©Roman Horňák

Brno, 2023
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2023

Vydalo v roce 2023 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

Jako celkově 5. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka – návrh a zpracování ©Solis

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-05-2 (PDF)
ISBN 978-80-88652-06-9 (epub)
ISBN 978-80-88652-07-6 (Mobi)

Žádná vina, o které ví svědomí, není zapomenuta.

Stefan Zweig

Poděkování

Velké **PODĚKOVÁNÍ** všem, kteří se mnou pracovali...
Těm nejbližším děkuji za trpělivost...

DĚKUJI vám, moji čtenáři.
Jste moje podpora...

VĚNUJI

Lilce a Dankovi, dvěma skvělým sourozencům.

ANOTACE

Z areálu základní školy zmizela holčička. Třetáčka Natálka Blažejová. Její spolužačka Sonička byla poslední osobou, která ji v ten den viděla. Mávala Natálce přes okno školní družiny, když opouštěla školní dvůr, držíc se za ruku neznámého muže. Od té doby – jako by se pod Natálkou propadla zem. Policie spustila pátrací akci a ve spolupráci s kriminalisty okamžitě uzavřeli všechny výjezdy z města. Ještě v tu noc se ztracené děvčátko našlo. Znetvořené a dobité v hustém křovinatém porostu. Není nejmenších pochyb, že se stalo obětí pedofila.

PROLOG

„Ooo, šaty, utkané z jahodovej peny, hm... šaty, takéé si veľký svet dnes ceníí, k tým šatám hned' si dáme šminky a rúúúž, pohľad, čo patrí k dáme, ovládam už,“ zpívala Ivana Blažejová společně se slovenskou zpěvačkou Marikou Gombitovou, jejíž hlas se rozléhal Qashqaiem, opravdu chytrým crossoverem. Ivana byla mladá, třicetiletá baba, která spolu s manželem Jarem vychovávala devítiletou dceru Natálku, žákyni třetí třídy. Letmo pohlédla na digitální displej hodin.

Ukazovaly: **11:58**.

„No tak,“ zabručela a ušklíbla se na semafor, jenž signalizoval červenou, velkou jako oloupaný meloun.

Holčička jako obvykle čekala na jednoho z rodičů v areálu školy. Za špatného počasí ve vstupní hale, za slunečných dnů venku. Před více než dvaceti minutami ji skončila výuka. Před vchodem do budovy seděla na jedné z lavic, symetricky rozmístěných proti sobě.

Dnes byl výjimečně teplý den.

Konečně, pomyslela si v duchu, když naskočila zelená. Z křižovatky odbočila do nepříliš široké ulice. V té době však byla přeplněná auty, kterými stejně jako ona i ostatní přijeli vyzvednout své děti. Děti byly všude. Některé v doprovodu, jiné samy, ale o to nedisciplinovanější. Přecházely silnici, utíkaly ze zaparkovaných aut a cvrlikaly jako vlaštovky. Řidiči museli být obzvláště opatrní, i když pro mnohé nebyly ani takové situace ničím jiným než každodenní rutinou.

„Zrkadlo mi vravííí, že som inááá... a ja si to opakujem s níííí,“ zpívala Ivana dál a napodobovala Mariku. Chvíli se dívala do zpětného zrcátka a prsty si upravovala ořínku. Pokračovala zpěvem: „Bude to však iba jeho vina, ak tomu uveríííí. Mááám šaty, ach, ako prííííma sa v nich cho—“ Pak náhle vypnula rádio a motor také.

Zastavila auto vedle obrubníku a elegantně z něj vystoupila. Přešla na druhou stranu silnice a ztratila se za vysokým, pestrobarevným oplocením.

Jediným pohledem si prohlédla lavice, důkladněji než kterýkoliv chlap, hledající svou ženu. A to je už co říct. Kdo byl zamilovaný až po uši, to chápe.

Oč víc hledají své vlastní dítě oči milující maminky?

První lavička zprava. Tady sedává, když je venku hezky.

Ivana se rozhlédla na všechny strany a nervózně se kousla do spodního rtu. Podívala se na náramkové hodinky. Ukazovaly šest minut po dvanácté.

Vběhla do vestibulu školy. Po Natálce ani stopy.

Znovu vyšla ven.

Možná, ehm... proběhlo jí hlavou, když poblíž viděla skupinu dětí.

Ne, nebyla mezi nimi.

Přejela si dlaní po bradě. Znovu se otáčela na všechny strany.

„Natálko!“ zvolala směrem k další skupině školáků. Někteří se ohlédli, a to bylo asi tak všechno. Už si jí nevšimli.

„Natálko,“ vykřikla znovu.

Matčina bezmocnost se stupňovala. Oči se jí zalily slzami, polkla naprázdno. Rukama si prohrábla vlasy a znovu se podívala na hodinky.

Ukazovaly: **12:11**.

Rozhodla se, že půjde k další skupině hrajících si dětí. Zeptala se jich, jestli viděly její dceru. Gestikulovala rukama všemi možnými způsoby. Popsala jim Natálčin vzhled. Výšku i délku jejích vlasů. Děti zavrtěly hlavami do stran. Neviděly ji.

Obrátila se k jiné matce, která zavazovala synovi tkaničku. Ne, ani ona ji neviděla.

Ivana si otřela vlhké oči. Srdce jí bušilo, zrychlil se tep, ruce se jí třásly. Znovu hlasitě polkla.

V ústech měla sucho jako po celodenním pochodu bez vody.

Po tváři jí stékaly slzy, znovu je otřela.

„Natálko, Natálko!“ volala dál.

Všichni, kdo ukončili výuku čtvrtou hodinou, už dávno odešli.

Ivana zůstala sama před školou. Sama jako prst Boží.

Čtyři chlapci s aktovkami na zádech vyběhli z budovy, ale v okamžiku se ztratili na ulici za plotem.

Po Natálii nebylo stopy. Bylo to, jako by se po ní slehla zem jediným mávnutím kouzelného proutku.

Devítiletá dívenka zmizela.

Vypařila se! Rozplynula se jako obláček dýmu.

Beze svědků.

Bez rozloučení...

1.

Bezmoc ženy-matky v takové situaci nelze popsat. Každý rodič, který něco takového zažil, mi jistě dá za pravdu.

„Nataálko!“ vykřikla a ani nevěděla po kolikáté.

Jedna z učitelek druhého stupně zavřela okno. Výkřiky bezmocné matky ji znervózňovaly. *Hloupá, chová se jako na tržišti*, pomyslela si pedagožka v duchu.

„Kde jsi? Holčičko moje...“ ptala se sama sebe pořád. Rozhlížela se kolem sebe a zoufale si rukou utřela nos.

„Dobrý Bože, dobrý Bože, Natálko...“

Vběhla do školní budovy.

Co kdyby zůstala ve třídě? Nebývalo to zvykem, ale co kdyby? napadlo ji.

Když běžela chodbou, nechtěně narazila do jedné z dvojice učitelek. Jedna držela v ruce třídní knihu spolu se stohem papírů, pravděpodobně písemek.

Lítaly všude kolem jako listí stromu, který odfoukl studený severák.

„Dávejte pozor! Jste slepá?“ zamumlala učitelka a zírala na tu spoušť.

„Promiňte, omlouvám se,“ omluvila se Ivana. V běhu jen otočila hlavu.

Obě učitelky poklekly, sebraly ze země papíry a tiše zanađávaly.

„Kráva jedna blbá, nevychovaná!“

„Ani se neobtěžovala je sesbírat! Tohle svět neviděl, jak jsou lidi dnes drzí!“

Ivana přiběhla ke třídě. Pro jistotu přečetla štítek nahlas.

„Třetí bé.“

Otevřela dveře a nakoukla dovnitř. Učebna byla už prázdná, židličky nahoře.

„Můj bože!“ Ivana si zoufale prohrábla vlasy. Nekontrolovatelné tiky na její tváři prozrazovaly, že ji pomalu, ale jistě přemáhá zoufalství. Zhluboka, i když poněkud trhaně, si oddechla.

Šatna, proběhlo jí hlavou.

Vyběhla ze třídy jako kulový blesk a zamířila nejkratší cestou do šaten.

Ty byly umístěny samostatně v přízemí, v jednom z křídel školní budovy. Vypadaly jako ocelové klece natřené světle šedou barvou. Každá z nich byla přiřazena k určité třídě.

„Natálko, Natálko!“ volala ještě z prahu dveří. Nikdo se neozval.

Přeběhla na oddělení přidělené třídě, třetí bé. Dvířka kovové klece už byla zamčená. Škubla klikou. Zbytečné. Věděla, že třídní učitel je po vyučování zamyká. To kvůli krádežím. Přesto uchopila kliku. Pro jistotu.

Její oči hledaly Natálčiny pantofle. Sehnula se.

„Bože na nebesích, tady jsou!“ zašeptala, když je spatřila.

Červené pantofle s obrázky koťátek a nápisem Hello Kitty byly na svém místě.

2.

Zaklepala dost silně na dveře, za kterými se ozýval smích a opravdu zábavné štěbetání.

Na štítku v jejich středu bylo napsáno:

PaedDr. Zlatica Frivalská
ředitelka

Nečekala na výzvu a prudce je otevřela.

Ředitelka ani další dvě učitelky neskrývaly své rozčarování z jejího chování. Spíše ho považovaly za drzé.

„Co to má zname–“ snažila se zeptat ředitelka. Nestihla to.

Učitelky propalovaly vetřelce pohledem.

„Pomozte mi, paní ředitelko, prosím! Prosím vás!“ rozplakala se Ivana. Smích je přešel okamžitě. Jako když do nich uhodí blesk.

Ředitelka cítila vážnost situace, položila šálek kávy na konferenční stůlek a vstala ze židle.

„Omlouvám se, nechápu, kdo... Kdo jste a o čem to mluvíte... O co jde?“ zeptala se znovu udiveně.

Ivana jí to nemohla mít za zlé, mezi stovkami rodičů si ředitelka pochopitelně nemůže vzpomenout na její jméno.

„Moje dcera Natálka... já... já nevím kde je... nemůžu ji najít,“ soukala ze sebe.

Měla v krku jeden obrovský knedlík. Plakala, polykala, ruce se jí viditelně třásly.

„Počkejte,“ snažila se ji uklidnit ředitelka. „Natálka je... předpokládám žákyní této školy, že?“

„Ano, Natálka Blažejová. Je ve třetí třídě, chodí do áčka, ne... probůh, pro-promiňte,“ vykoktala Ivana, „třetí bé!“

„A vy jste její matka?“

„Ano, Ivana Blažejová, Natálčina maminka. Natálka na mě měla čekat venku a nečeká na mě.“

A už je to skoro další hodina. Nikde není! Pro Kristovy rány! Nikdy předtím to neudělala, nikdy!“ Ivaně stékaly slzy po tváři. Otřela si je hřbetem ruky, pěst měla pevně zaťatou.

Učitelky, které seděly na gauči, zaostřily svou pozornost. Ivanin „drzý“ vpád do ředitelny už nepovažovaly za tak nevychovaný. Její počínání samozřejmě pochopily. Byly také matkami, stejně jako ředitelka Frivalská.

„Paní Blažejová,“ pokynula ředitelka rukou, aby přišla blíž. „Možná, ehm... možná ještě není důvod k panice. Možná...“ pokrčila rameny, „možná jen zůstala u nějaké spolužačky a zapomněla –“

„Všichni jsou pryč. Už dávno. Už jsem nikoho z její třídy nepotkala.“

„A co šatna, nečeká tam?“

„Je zamčeno! Už jsem ji tam hledala. Má tam také pantofle. Vždycky na nás čekala na lavičce. Na mne, nebo...“ polkla dost hlasitě, „nebo na manžela.“ Slzy jí už tekly proudem. Znovu si je setřela z obličeje.

„A co školní družina?“ napadlo jednu z učitelek. „Nemohla se zdržet tam? Věřte... Děti jsou nepředvídatelné!“

„Družina?“ zdvihla Ivana obočí. „Já nevím. Proč by tam...“

„Podívejte, paní Blažejová, za zeptání nic nedáme. Půjdeme tam, jen pro jistotu. Co říkáte?“ navrhla ředitelka.

Ivana jen rozpačitě pokrčila rameny.

„Dobře! Uvidíme, možná opravdu není důvod k panice a Natálku najdeme,“ řekla ředitelka a položila jí ruku na rameno.

„Promiňte... odpusťte,“ snažila se Ivana omluvit dvěma učitelkám, co seděly na gauči. Uvědomila si, že zkažila jejich setkání.

„Paní Blažejová,“ řekla jedna z nich, „tohle je přece mnohem důležitější. Ani by nás nenapadlo být naštvané. Proboha, jen ať se najde!“

„Děkuji,“ řekla Ivana, zhluboka si povzdechla a odešla z místnosti.

Ředitelka ji následovala. Prstem naznačila svým kolegyním, aby chvíli počkaly.

Obě přikývly.

„Tři čtvrtě na jednu,“ konstatovala Frivalská a sklouzla přitom pohledem na náramkové hodinky, „doufejme, že tam bude. Věřte mi, nic jiného si v tuto chvíli nepřeji.“

Ivana jen beze slova vzlykala. Kráčela chodbou vedle ní.